Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 3 май 2018 година[1]

Дело C-139/17 P

QuaMa Quality Management GmbH
срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

„Обжалване — Марка на Европейския съюз — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Регламент (ЕО) № 2868/95 — Възражение на притежателя на по-ранната марка — Право да се подаде възражение — Процедура за регистрация на прехвърляне на по-ранната марка на нов притежател — Отчасти недопустима и отчасти неоснователна жалба“

I. Въведение

1. Предмет на настоящото дело е жалба, подадена от дружеството QuaMa Quality Management GmbH (наричано по-нататък „жалбоподателят“) срещу решението на Общия съд на Европейския съюз от 17 януари 2017 г., QuaMa Quality Management/EUIPO — Microchip Technology (medialbo) (T-225/15, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2017:10), с което Общият съд отхвърля жалбата му срещу решение на четвърти апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 19 февруари 2015 г.[2], постановено в производство по възражение със страни Microchip Technology, Inc. (наричано по-нататък „встъпилата страна“) и г-н Alexander Bopp.

2. В подкрепа на подадената от него жалба жалбоподателят изтъква две правни основания, изведени от нарушение, първо, на член 41 от Регламент (ЕО) № 207/2009[3], който регламентира подаването на възражение срещу регистрацията на марка, и второ, на член 8, параграф 1, буква б) от този регламент, който определя условията, при които съществува вероятност от объркване между конфликтните марки.

3. В съответствие с искането на Съда настоящото заключение се ограничава до анализ на първото основание за обжалване.

4. Макар при първоначален анализ на делото да изглежда, че изтъкнатото първо основание повдига правен въпрос относно правото на встъпилата страна да подаде възражение (член 41 от Регламент № 207/2009 и правила 15—19 от Регламент (ЕО) № 2868/95[4]) в хипотезата на прехвърляне на по-ранната марка на нов притежател (член 17 от Регламент № 207/2009 и

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 Съединени преписки R 1809/2014-4 и R 1680-2014-4.

3 Регламент на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

4 Регламент на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно търговската марка на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189).

правило 31 от Регламент № 2868/95), при по-задълбочено преглед на това основание става ясно, че жалбоподателят не съумява да докаже нито каквото и да е изопачаване на фактите и доказателствата, представени на Общия съд, нито грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното решение.

5. Ето защо в настоящото заключение ще предложа на Съда да отхвърли изтъкнатото в тази жалба първо основание, изведено от нарушение на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009, като частично недопустимо и частично необосновано.

II. Обстоятелства, предхождащи спора, и производство пред Общия съд

6. Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени подробно в обжалваното съдебно решение, към което се препраща[5]. Основните и необходими за осмислянето на настоящото заключение съображения могат да бъдат обобщени, както следва.

7. В подадената от него жалба пред Общия съд жалбоподателят изтъква две правни основания.

8. В подкрепа на първото основание жалбоподателят посочва, че възражението е трябвало се отхвърли, тъй като е подадено извън сроковете, предвидени в член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009. В действителност в момента, в който е подадено възражението, не встъпилата страна, а SMSC Europe GmbH е било регистрирано като притежател на по-ранната марка. Следователно, като към датата на изтичане на срока за възражение е подала единствено искане за промяна на името или адреса, а не заявка за регистрация на прехвърляне, встъпилата страна не е имала право да подаде възражение по реда на член 17, параграф 7 и член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009. Жалбоподателят поддържа още, че е недопустимо искането за промяна на името или адреса да се преквалифицира в заявка за регистрация на прехвърляне от EUIPO, както ставало ясно от първоначалното отхвърляне на първото искане от страна на отдела по спорове и подаването на повторно искане от встъпилата страна.

9. Общият съд отхвърля това основание.

10. В точки 18—27 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня принципите, на които се основава процедурата по възражение, и условията за подаване на заявка за регистрация на прехвърляне. Предвид това и като се основава на разпоредбите на член 17, параграф 7 и член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009, в точка 29 от посоченото съдебно решение той прави заключение, че възражение могат да подадат правоприемниците, които все още не са вписани в регистъра като притежатели, но на които по-ранната марка е прехвърлена, при условие че EUIPO е получила тяхната заявка за регистрация на прехвърляне.

11. Като взема предвид, че встъпилата страна действително е отстранила пороците, засягащи заявката за регистрация на прехвърляне, представена под формата на искане за промяна на името или адреса, и е представила доказателства за правото си да подаде възражение в определения от EUIPO срок, Общият съд постановява в точка 35 от обжалваното съдебно решение, че възражението, направено едновременно с искането за промяна на името или адреса от притежателя на по-ранната марка, е подадено в срока, предвиден в член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009, предвид разпоредбата на член 17, параграф 7 от посочения регламент и правило 31, параграфи 1 и 6 от Регламент № 2868/95.

5 Вж. точки 1—12 от обжалваното съдебно решение.

12. Общият съд отхвърля довода на жалбоподателя, според който е недопустимо искането за промяна на името или адреса да се преквалифицира в заявка за регистрация на прехвърляне, като приема в точка 37 от обжалваното съдебно решение, че EUIPO не може да отдава значение единствено на формалното заглавие на искането, без да се отчита самото му съдържание. В това отношение Общият съд, най-напред, посочва в точка 38 от обжалваното съдебно решение, че от нито една разпоредба на Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95 не може да се направи извод, че използването на правилния формуляр е задължително предварително условие за действителността на заявката. След това, в точка 39 от обжалваното съдебно решение установява, че от искането за промяна на името или адреса, формулирано от встъпилата страна, ясно се вижда, че то се отнася за промяна на притежателя на по-ранната мярка. Най-накрая, в точка 40 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че обстоятелството, че отделът по спорове е регистрирал две заявки под два различни номера, не се отразява по никакъв начин на извода, че EUIPO е имала право да разгледа искането за промяна на името или адреса, предвид неговото ясно съдържание, като заявка за регистрация на прехвърляне.

13. Именно с оглед на тези данни в точка 41 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че EUIPO не е допуснала грешка, като е възприела искането за промяна на името или адреса както заявка за регистрация на прехвърляне по смисъла на член 17, параграф 7 от Регламент № 207/2009.

14. В точка 42 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че апелативният състав основателно е заключил, че липсва нарушение на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009 по делото в главното производство, тъй като встъпилата страна е имала право да подаде възражение на 9 април 2013 г. и то е било подадено в предвидения срок.

15. В подкрепа на второто основание жалбоподателят изтъква, че апелативният състав на EUIPO е нарушил изискванията на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, като не е извършил правилна преценка на вероятността от объркване между конфликтните марки.

16. Общият съд отхвърля това основание, след като разглежда всяко едно от оплакванията на жалбоподателя, що се отнася до определянето на съответните потребители, сравнението между разглежданите знаци и преценката на вероятността от объркване между конфликтните марки.

III. Производството пред Съда и исканията на страните

17. С жалба, подадена в секретариата на Съда на 17 март 2017 г., жалбоподателят иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и при разглеждането спора по същество, да отмени решението на четвърти апелативен състав на EUIPO от 19 февруари 2015 г. Тази жалба е обоснована с две правни основания, изведени от нарушение, първо, на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009, и второ, на член 8, параграф 1, буква б) от този регламент.

18. EUIPO иска от Съда, от една страна, да отхвърли жалбата, тъй като тя била изцяло неоснователна, и от друга страна, да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

19. Встъпилата страна също иска от Съда, от една страна, да отхвърли жалбата, тъй като тя била изцяло недопустима, и от друга страна, да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

IV. Анализ на първото основание за обжалване, изведено от нарушение от Общия съд на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009

20. В първото основание жалбоподателят твърди по същество, че Общият съд неправилно е приел, че предвид изискванията на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009 встъпилата страна действително е имала право да подаде възражение на 9 април 2013 г. Жалбоподателят счита по-специално, че Общият съд неоснователно изхожда от принципа, че на посочената дата встъпилата страна е подала правилното искане за регистрация на промяната на притежателя на марката, като за тази цел обаче е използвала неподходящия формуляр.

21. Това основание може да се разглежда като почиващо на две твърдения за нарушение.

22. В подкрепа на първото оплакване жалбоподателят изтъква, че Общият съд е изопачил фактите и доказателствата, представени пред него, и по-специално искането за промяна на името или адреса, подадено на 9 април 2013 г. от встъпилата страна, както и искането на EUIPO, съдържащо се в съобщението, изпратено до встъпилата страна на 15 април 2013 г.

23. В подкрепа на второто оплакване жалбоподателят освен това счита, че Общият съд е допуснал грешка, като е потвърдил, че подаването на формуляр „Recordal application“ („заявка за регистрация“) представлява достатъчно доказателство за прехвърлянето на по-ранната марка на нов притежател.

A. По първото оплакване, изведено от изопачаване на фактите и на доказателствата, представени на Общия съд

1. Доводи на страните

24. Жалбоподателят изтъква, че Общият съд е изопачил фактите и доказателствата, представени пред него, и по-специално искането за промяна на името или адреса, подадено от встъпилата страна на 9 април 2013 г., както и искането на EUIPO, съдържащо се в съобщението, изпратено до встъпилата страна на 15 април 2013 г.

25. Що се отнася до искането за промяна на името или адреса, подадено от встъпилата страна на 9 април 2013 г., жалбоподателят поддържа, че било недопустимо то да се преквалифицира в заявка за регистрация на прехвърляне, доколкото последната се третирала като ново заявление. В действителност EUIPO била отхвърлила искането за промяна на името или адреса на 9 юли 2013 г., което освен това обхващало четиринадесет марки на SMSC Europe, и била уважила последващата заявка за регистрация на прехвърляне, но едва след изтичането на срока за подаване на възражение, както това следвало от съдържанието на съобщението на EUIPO, изпратено на встъпилата страна на 19 юни 2013 г., в което се сочело, че заявката за регистрация на прехвърляне е с дата 14 юни 2013 г.

26. Що се отнася до съобщението, изпратено от EUIPO до встъпилата страна на 15 април 2013 г.[6], жалбоподателят твърди, че Общият съд е изопачил съдържанието на това съобщение, считайки, че с него EUIPO е поискала в тази връзка от встъпилата страна „попълването на съответния формуляр за заявка за регистрация на прехвърляне“[7]. Така жалбоподателят упреква Общия съд, че е представил фактите по спора в главното производство по неправилен начин, приемайки, че EUIPO е определила срок на встъпилата страна „за осигуряване на доказателства

6 Жалбоподателят посочва съобщение от 14 април 2013 г. От фактите по спора в главното производство е видно, че съобщението е изпратено на 15 април 2013 г.

7 Тази преценка се намира в точка 31 от обжалваното съдебно решение.

относно правото ѝ да подаде възражение, както и за отстраняване на нередовностите, свързани със заявката ѝ за регистрация на прехвърляне“ [8]. Всъщност според жалбоподателя EUIPO в действителност единствено е посочила на встъпилата страна, че „изглежда“ предмет на промяната е притежателят, а не името и адреса на вече регистрирания притежател, като е поискала от нея да представи „становище“ в това отношение. Жалбоподателят поддържа, че това показва несигурността на EUIPO за начина, по който трябва да приеме искането за промяна на името или адреса.

27. Следователно Общият съд е извършил неправомерно широко тълкуване на исканията, отправени от EUIPO.

28. EUIPO и встъпилата страна оспорват всички посочени доводи.

2. Съображения

29. Считам, че първото оплакване е недопустимо поради естеството и обхвата на правораздавателния контрол, упражняван от Съда в рамките на производство по обжалване.

30. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика от член 256, параграф 1 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че обжалването трябва да се ограничава само до правни въпроси и може да се основава на доводи, изведени от липса на компетентност на Общия съд, от нарушение на процесуални правила или на правото на Съюза в производството пред него. Ето защо по принцип единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. В този контекст по силата на член 256 ДФЕС Съдът може само да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и върху правните последици, изведени от нея от Общия съд [9].

31. В този смисъл Съдът не е компетентен нито да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на представените му доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаването на доказателства, преценката на факти не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда в производството по обжалване [10].

32. Когато жалбоподател твърди, че Общият съд е изопачил фактите и доказателствата, които са му били представени, Съдът може да упражни съдебен контрол.

33. Изопачаване е налице, когато преценката на фактите и наличните доказателства е явно неправилна, поради това че Общият съд, съгласно практиката на Съда, „очевидно е надхвърлил пределите на разумната преценка“ [11]. Следователно, за да се докаже наличието на изопачаване, жалбоподателят не трябва просто да предложи различно тълкуване на възприетото от Общия съд, а трябва точно да посочи доказателствата, които са били изопачени, и да покаже грешките в

8 Тази преценка се намира в точка 32 от обжалваното съдебно решение.

9 Решение от 19 април 2012 г., Tomra Systems и др./Комисия (C-549/10 P, EU:C:2012:221, т. 25 и цитираната съдебна практика).

10 Решение от 19 април 2012 г., Tomra Systems и др./Комисия (C-549/10 P, EU:C:2012:221, т. 26 и цитираната съдебна практика).

11 Решение от 19 декември 2013 г., Siemens и др./Комисия (C-239/11 P, C-489/11 P и C-498/11 P, непубликувано, EU:C:2013:866, т. 44).

преценката, които според него са довели Общия съд до това изопачаване. Накрая, това изопачаване трябва ясно да произтича от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактите и на представените доказателства, нито до събиране на нови доказателства.

34. Въз основа на тези принципи и на тази съдебна практика първото оплакване е недопустимо.

35. Действително жалбоподателят посочва точно доказателствата, които според него са били изопачени от Общия съд, а именно искането за промяна на името или адреса, подадено от встъпилата страна на 9 април 2013 г., както и искането на EUIPO, съдържащо се в съобщението, изпратено до встъпилата страна на 15 април 2013 г. При все това жалбоподателят не успява да докаже, че е налице изопачаване на тези доказателства, тъй като изтъкнатите от него доводи според мен не могат да обосноват, че Общият съд е надхвърлил явно границите на разумната преценка, както изисква практиката на Съда.

36. Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно твърдяно изопачаване на искането за промяна на името или адреса, подадено от встъпилата страна на 9 април 2013 г., налага се изводът, че жалбоподателят в действителност цели единствено преразглеждане на доводите, представени от него пред Общия съд. В действителност той само повтаря доводите, които вече е изтъкнал пред Общия съд, за да постигне нова преценка на фактите, която, както вече стана ясно, не е от компетентността на Съда[12].

37. Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно твърдяно изопачаване на съобщението, изпратено от EUIPO до встъпилата страна на 15 април 2013 г., жалбоподателят всъщност съсредоточава критиката си върху начина, по който Общият съд преценява съдържанието на това съобщение, като предлага тълкуване, различно от възприето от последния. Той също така прави собствена преценка на фактите и доказателствата, представени пред Общия съд, но не успява да докаже според мен, че анализът на последния е явно неправилен.

Б. По второто оплакване, изведено от неправилна преценка на доказателствата, свързани с правото на встъпилата страна да подаде възражение

1. Доводи на страните

38. В подкрепа на второто оплакване жалбоподателят изглежда критикува анализа на Общия съд, съдържащ се в точка 30 от обжалваното съдебно решение.

39. В тази точка Общият съд изтъква, че:

„30. В случая е безспорно, че встъпилата страна е подала пред EUIPO искането [за промяна на името или адреса] от 9 април 2013 г., заедно с възражението си, което е подадено в предвидения за това срок. Данните, изброени в правило 31 [параграф] 1, букви а)—г) от Регламент № 2868/95, които трябва да се съдържат в заявка за регистрация на прехвърляне, могат да се извлекат от възражението и от искането [за промяна на името или адреса] от 9 април 2013 г. *Липсвало е единствено достатъчно доказателство за прехвърлянето*, съгласно правило 31, параграф 5 от Регламент № 2868/95 и част Д, раздел 3, глава 1, точка 3.5 от Насоките за [разглеждане от] EUIPO[13]“[14].

12 Вж. по-специално решение от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 51 и цитираната съдебна практика).

13 Наричани по-нататък „Насоките за EUIPO“.

14 Курсивът е мой.

40. Жалбоподателят счита, че е неточно да се твърди, че подаването на формуляра, озаглавен „Recordal application“ („заявка за регистрация“), представлява достатъчно доказателство за прехвърлянето на по-ранната марка на нов притежател. Според него правилата за събиране на доказателства изискват встъпилата страна да докаже, че прехвърлянето е изцяло осъществено в срока за възражения, а не след изтичането му. Според жалбоподателя обаче нито формулярът „Recordal application“ („заявка за регистрация“), нито който и да е друг документ по делото не доказвал това обстоятелство.

41. EUIPO и встъпилата страна оспорват всички тези доводи.

2. Съображения

42. Считам, че второто оплакване трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

43. Всъщност то се основава на неправилен прочит на точка 30 от обжалваното съдебно решение. В тази точка Общият съд само е посочил фактите, които, както показва употребата на израза „безспорно е“ в началото на посочената точка, са били установени между страните и не са били предмет на какъвто и да е спор между тях. Като посочва, че „[л]ипсвало е единствено достатъчно доказателство за прехвърлянето, съгласно правило 31, параграф 5 от Регламент № 2868/95 и част Д, раздел 3, глава 1, точка 3.5 от Насоките за EUIPO“, Общият съд единствено е обърнал внимание на правило 31, параграфи 1 и 5 от Регламент № 2868/95, както и на Насоките за EUIPO, и изобщо не е потвърждавал, че встъпилата страна, като подава формуляра „Recordal application“ („заявка за регистрация“), е представила доказателството за прехвърлянето, поискано преди това от EUIPO. Въпросът дали представянето на такъв формуляр представлява достатъчно доказателство за правото на встъпилата страна да подаде възражение по смисъла на посочените разпоредби, не е повдиган, нито пък е бил предмет на спор пред Общия съд.

44. Въпреки че този въпрос е бил изтъкнат изрично пред Общия съд, следва да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва факта, че данните, изброени в правило 31, параграф 1, букви а)—г) от Регламент № 2868/95, които трябва да се съдържат в заявка за регистрация на прехвърляне, могат да се изведат от възражението и от искането за промяна на името или адреса, направено на 9 април 2013 г., както изтъква Общият съд в точка 30 от обжалваното съдебно решение. Въпреки че в изложението на доводите си жалбоподателят се позовава също и на „събирането на доказателства“, следва да се изтъкне, че той не оспорва нито тълкуването, нито прилагането от страна на Общия съд на правило 31, параграфи 1 и 5 от Регламент № 2868/95 и на част Д, раздел 3, глава 1, точка 3.5 от Насоките за EUIPO, и по-специално на правило 31, параграф 5 от този регламент, от което става напълно ясно, че подписването на заявката за регистрация на прехвърляне от регистрирания притежател на по-ранната марка и от неговия правоприемник представлява достатъчно доказателство за прехвърлянето по смисъла на член 17 от Регламент № 207/2009. Макар жалбоподателят да цели по този начин да обясни причините, поради които счита доказателството за прехвърляне за недостатъчно да обоснове правото на встъпилата страна да подаде възражение, той не посочва каквато и да е грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение.

45. С оглед на тези съображения смятам, че това оплакване е неоснователно.

46. С оглед на всички изложени съображения считам, че първото основание, изведено от нарушение на член 41, параграф 1 от Регламент № 207/2009, е отчасти недопустимо и отчасти неоснователно.

V. Заключение

47. С оглед на изложените съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

„Първото основание за обжалване е отчасти недопустимо и отчасти неоснователно“.